Czwarte przykazanie

Święto sabatu

„Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” — 2 Mojż. 20:8.

Dalszy ciąg czwartego przykazania brzmi jak poniżej. „Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę, ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego: Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach. Gdyż w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego Pan pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go” – 2 Mojż. 20:9-11.

Sabat był odpoczynkiem „dla Pana, Boga twego”. Powstrzymanie się od wszelkiej pracy na jeden dzień pozwalało Izraelitom zwrócić myśli ku Bogu. Był to szczególny dzień wyrażania wdzięczności za liczne błogosławieństwa, jakimi ich obdarzył i przypominania sobie o Jego wierności. Rozpoznanie roli Jahwe w ich życiu było ważne dla stabilności psychicznej każdego człowieka. Wiara, że ich życiem kieruje siła wyższa, dawała im poczucie spokoju. Żaden wróg nie mógł ich pokonać, dopóki pozostawali wierni Jahwe i ufali Jego opiece.

Praktyczne uzasadnienie

Sabat zapewniał również fizyczny odpoczynek potrzebny dla zachowania długotrwałego zdrowia zarówno człowieka, jak i zwierzęcia. Współczesna nauka uznała, że odpoczynek jest niezbędny. Odmładza on zarówno ciało, jak i umysł. Nasz Stwórca wiedział, co jest potrzebne i zapewnił ten istotny czas odpoczynku. Może to również wzmocnić strukturę rodziny. Osoby, które wspólnie oddają cześć, mają zwykle większe poczucie przynależności. Uznanie opieki Jahwe nad rodziną zapewnia więź między jej członkami i zwiększa ich ogólne szczęście i zadowolenie.

Bóg pobłogosławił i uświęcił siódmy dzień

Sabat został po raz pierwszy ustanowiony na wzór twórczej pracy Boga. „Tak zostały ukończone niebo i ziemia oraz cały ich zastęp. I ukończył Bóg w siódmym dniu dzieło swoje, które uczynił, i odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. I pobłogosławił Bóg dzień siódmy, i poświęcił go, bo w nim odpoczął od wszelkiego dzieła swego, którego Bóg dokonał w stworzeniu” – 1 Mojż. 2:1-3.

Według czwartego przykazania, Izrael powinien przestrzegać siódmego dnia odpocznienia (2 Mojż. 20:11) ze względu na Boży akt stworzenia. Po sześciu dniach stwarzania, Bóg „pobłogosławił i poświęcił” siódmy dzień. Fakt poświęcenia, czyli uświęcenia (Strong: H6942), sugeruje, że siódmy dzień był również wyznaczony do osiągnięcia dobrego i szlachetnego celu.

Plan Boży ujawnia, że siódmy dzień ma na celu kształcenie ludzkości. Niedługo po stworzeniu człowieka na świat wszedł grzech. To rozpoczęło proces uczenia człowieka odróżniania dobra od zła i posłuszeństwa od nieposłuszeństwa. Choć jest to bolesny i przykry czas dla ludzkości, jest to jednak święte dzieło, przygotowujące świat do wieczności. Doświadczenie grzechu i zła jest niezbędne dla duchowej kondycji człowieka. Pewnego dnia świat to zrozumie i doceni doświadczenia siódmego dnia.

Wejście do odpocznienia Bożego

Pomimo błogosławieństw płynących z Zakonu i zapewnienia o Bożej opiece, Izraelici wędrowali po pustyni Synaj przez czterdzieści lat. Słyszeli Boże słowa, lecz nie wierzyli im. W rezultacie bali się i narzekali na każdym kroku. Ich niezdolność do zaufania Bogu oznaczała, że wszystkie pokolenia oprócz jednego nie ujrzą Ziemi Obiecanej. Zginą na pustyni. „A komu to przysiągł, że nie wejdą do odpocznienia jego, jeśli nie tym, którzy byli nieposłuszni? Widzimy więc, że nie mogli wejść z powodu niewiary” – Hebr. 3:18-19.

Jakże nieszczęśliwie się stało, że Izraelici nie potrafili powiązać swojego poprzedniego wybawienia z niewoli z ciągłą opieką Bożą. Pamięć o przeszłych doświadczeniach powinna wspomagać zdolność do zaufania Bogu w obecnych doświadczeniach. Jest to istotny czynnik w nauce ufności w Boga. Pamięć o Jego pomocnej ręce w przeszłości daje nam siłę na dziś.

Święty Paweł kontynuuje swoją wypowiedź na temat wejścia do Bożego odpocznienia. „Gdy tedy obietnica wejścia do odpocznienia jego jest jeszcze ważna, miejmy się na baczności, aby się nie okazało, że ktoś z was pozostał w tyle. I nam bowiem była zwiastowana dobra nowina, jak i tamtym; lecz tamtym słowo usłyszane nie przydało się na nic, gdyż nie zostało powiązane z wiarą tych, którzy je słyszeli. Albowiem do odpocznienia wchodzimy my, którzy uwierzyliśmy […]. Starajmy się tedy usilnie wejść do owego odpocznienia, aby nikt nie upadł, idąc za tym przykładem nieposłuszeństwa” – Hebr. 4:1-3,11.

Nasz odpoczynek w Bogu

Święty Paweł napisał: „Starajmy się tedy usilnie wejść do owego odpocznienia”. Powodem bycia gorliwym (Strong: G4710 – podejmować wysiłek, być szybkim lub gorliwym) są wielkie korzyści płynące z wejścia do Bożego odpocznienia. Kiedy stajemy w obliczu nowej próby, ciało często reaguje strachem lub niepokojem. Nasza wiedza i pamięć o Bogu musi temu przeciwdziałać. Możemy ufać, że gdy On obiecuje, że nigdy nas nie porzuci ani nie opuści (Hebr. 13:5), On to wypełni. Wiara w to zapewnia nam spokój ducha, wiedząc, że jesteśmy bezpieczni pod Jego opieką.

Pierwsze trzy przykazania opisują, jak nie należy oddawać czci. Przykazanie dotyczące sabatu dostarcza pierwszej pozytywnej instrukcji, jak czcić Boga. Wejście do Jego odpocznienia jest formą uwielbienia. Może to być pomocne, gdy zmagamy się z niepokojem, strachem lub depresją. Możemy mentalnie skupić się na zaufaniu Bogu w trudnych chwilach. Istnieje więc bezpośredni związek między naszym myśleniem a aktem uwielbienia Boga.

W danej próbie jednym ze sposobów na odwrócenie negatywnej reakcji naszego cielesnego umysłu jest zastąpienie destrukcyjnych myśli tymi, które są budujące i święte. Ponadto mądrze jest skupiać nasze umysły na Bogu poprzez studiowanie, słuchanie wykładów i inne duchowe działania. Społeczność z braćmi jest ważnym narzędziem, które może odciągnąć nasze umysły od niepokojących wydarzeń życiowych. Każde z tych narzędzi to drzwi do Bożego odpoczynku.

Podstawowe zasady

Zostaliśmy obdarzeni wspaniałą wiedzą o naszym Stwórcy i Bogu. On dał nam podstawowe zasady, na których możemy oprzeć nasze życie. Obejmuje to przykazania, które Bóg dał Izraelowi, a które mają znaczenie dla naśladowców Chrystusa. Zasady leżące u podstaw czwartego przykazania są trojakie:

- Bóg ma być regularnie wspominany i czczony.
- Bóg zapewnia odpoczynek serca i umysłu dla swojego ludu.
- Ufność w Bogu jest aktem uwielbienia.

Bóg zaoferował wszystko, co jest potrzebne do życia w odpocznieniu i duchowym pokoju, niezależnie od naszych zewnętrznych okoliczności. Nasze wspomnienia o przeszłych wybawieniach, zastosowane do obecnych sytuacji, są ważnym kluczem do pełnej ufności w Nim.

Tom Ruggirello